

Keith Bridgeman was alleen in zijn kamer toen hij zijn ogen dichtdeed. De ochtendmedicijnen waren uitgedeeld. De lunch was gebracht, opgegeten en weggeruimd. Bezoekers voor andere patiënten waren al pratend door de gang gelopen op weg naar familie of vrienden. Een schoonmaker had geveegd, gedweild en het afval van die dag meegenomen. En nu was er eindelijk rust neergedaald op de afdeling.

Bridgeman lag nu een maand in het ziekenhuis. Lang genoeg om aan de ritmes en routines gewend te raken. Hij wist dat het tijd was voor de middagrust. Een periode waarin er niet in hem werd geprikt en hij niet werd aangespoord om op te staan, rond te lopen en de benen te strekken. Hij zou minstens drie uur niet worden lastiggevallen. Dus hij kon gaan lezen. Televisiekijken. Muziek luisteren. Uit het raam staren naar het strookje van het meer dat tussen twee wolkenkrabbers door zichtbaar was.

Of hij kon een tukje doen.

Bridgeman was tweeënzestig. Hij was er slecht aan toe. Dat was duidelijk. Over de oorzaak kon je discussiëren – het soort werk waaraan hij zijn leven had gewijd, de stress waaraan hij had blootgestaan, de hoeveelheid sigaretten en alcohol die hij tot zich had genomen – maar het effect viel niet te ontkennen. Een zo zwaar hartinfarct dat niemand had gedacht dat hij het zou overleven.

Dergelijke sombere verwachtingen logenstraffen is behoorlijk vermoeiend. Hij koos voor het tukje.

Daar koos hij tegenwoordig altijd voor.

Bridgeman werd een uur later al wakker. Hij was niet meer alleen. Er waren twee andere mensen bij hem in de kamer. Allebei vrouwen. Ongeveer eind twintig. Ze waren even lang. Even slank. De ene vrouw stond links van zijn bed, het dichtst bij de deur. De andere bevond zich op gelijke hoogte rechts van het bed, het dichtst bij het raam. Ze stonden volkomen roerloos en zwijgend naar hem te kijken. Hun donkere haar was glad en strak naar achteren getrokken. Hun gezichten waren zo uitdrukkingloos als die van etalagepoppen en hun huid glom in het felle kunstlicht alsof die uit plastic was gegoten.

De vrouwen droegen witte jassen over operatiekleding. De jassen hadden de juiste lengte. Ze bevatten de noodzakelijke zakken, kenmerken en labels. De operatiekleding had de juiste kleur blauw. Maar de vrouwen waren geen dokters. Dat wist Bridgeman zeker. Zijn zesde zintuig vertelde hem dat ze hier niet hoorden te zijn. Dat ze narigheid betekenden. Hij bekeek hen om beurten. Ze hadden niets in hun handen. Er zaten geen bobbelen onder hun kleren. Geen teken van schietwapens of messen. Geen medische instrumenten die ze als wapen zouden kunnen gebruiken. En toch beviel het Bridgeman niet. Hij verkeerde in gevaar. Dat wist hij. Hij voelde het net zo duidelijk als een gazelle die door een stel leeuwen in het nauw is gedreven.

Bridgeman keek naar zijn linkerbeen. De bel lag waar de verpleegkundige hem had achtergelaten, op het laken tussen zijn dijbeen en het bedhek. Zijn hand schoot erheen... een snelle, vloeiende beweging. Maar de vrouw was sneller. Ze graaide de bel weg en liet hem vallen, zodat hij net boven de grond aan het snoer bleef bungelen, ver buiten Bridgemans bereik.

Bridgeman voelde zijn hart trillen in zijn borstkas. Hij hoorde een elektronische *piep*. Die kwam van een apparaat dat op een standaard naast het bed stond. Het had een scherm met een getal midden op de bovenste helft, en twee piekende lijnen die over de onderste helft zigzagden. De bovenste lijn stond voor zijn hartritme. Die piekte hevig en de afstand tussen de pieken werd steeds kleiner, alsof ze elkaar achtervolgden. Het getal bovenaan gaf het

aantal hartslagen per minuut aan. Dat steeg. Snel. Het gepiep werd luider. Veelvuldiger. Toen klonk het geluid continu. Aanhoudend. Onmogelijk te negeren. Het getal steeg niet meer, maar begon te knippen. Het begon te dalen, en bleef dalen tot het op 00 stond. De lijnen vlakten af. Eerst aan de linkerkant van het scherm en daarna over de hele breedte, tot beide lijnen volkomen horizontaal waren. Het display bleef hetzelfde. Levenloos. Afgezien van het wanhopige elektronische gekrijs.

Het gaf aan dat zijn hart er definitief mee was gestopt.

Dat duurde maar heel even.

Toen het alarm begon te piepen, had de tweede vrouw Bridgemans rechterpols gepakt. Ze had een rechthoekig blauw klemmetje van het topje van zijn wijsvinger getrokken en op de hare gezet. Het scherm flitste twee keer. Toen stopte het alarm. De hartslag versnelde. De twee lijnen piekten weer van links naar rechts. Geen van de waarden kwam overeen met die van Bridgeman. De vrouw was jonger, fitter, gezonder. Maar de waarden lagen dicht genoeg bij de zijne. Ze waren niet te hoog. Niet te laag. Niets waardoor het alarm weer zou kunnen afgaan.

Bridgeman drukte beide handen tegen zijn borst. Er parelde zweet op zijn voorhoofd en schedel. Zijn huid voelde klam aan. Hij ademde moeizaam.

De vrouw met het klemmetje op haar vinger ging op de bezoekersstoel bij het raam zitten. De vrouw links van het bed wachtte even, keek Bridgeman toen aan en zei: 'Onze excuses. Het was niet onze bedoeling u te laten schrikken. We zijn hier niet om u iets aan te doen. We moeten alleen even met u praten.'

Bridgeman zei niets.

'We hebben twee vragen. Dat is alles. Beantwoord ze naar waarheid en u ziet ons nooit meer. Dat beloof ik.'

Bridgeman reageerde niet.

De vrouw zag hem langs haar heen naar de deur kijken. Ze schudde haar hoofd. 'Als u hoopt dat iemand u te hulp zal komen, hebt u pech. Die klemmetjes glijden vaak van de vinger af. En wat doen mensen dan? Ze zetten ze er meteen weer op. Iedereen op de

verpleegsterspost die het alarm heeft gehoord, zal denken dat dit nu ook het geval is. Eerste vraag, oké?’

Bridgeman had een droge mond. Hij deed zijn best om met zijn tong zijn lippen te bevochtigen en ademde toen diep in. Niet om vragen te beantwoorden, maar om op de ouderwetse manier om hulp te roepen.

De vrouw had hem door. Ze legde een vinger tegen haar lippen en haalde iets uit haar jaszak. Een foto. Ze stak hem Bridgeman toe. Er stond een gehandschoende hand op die een uitgave van de *Tribune* naast een raam hield. Bridgeman kon de datum op de krant lezen. Dinsdag, 7 april 1992. Het was de krant van die dag. Toen zag hij twee personen achter het raam op de foto. Een vrouw en een kind. Een meisje. Hoewel ze met hun rug naar de camera stonden, twijfelde Bridgeman er geen seconde aan wie het waren. Of waar ze zich bevonden. Het waren zijn dochter en kleindochter. In het huis in Evanston, dat hij na het overlijden van zijn vrouw voor hen had gekocht.

De vrouw pakte Bridgemans pols en controleerde zijn hartslag. Die was snel en zwak. Ze zei: ‘Kom, kom. Rustig maar. Denk aan uw gezin. We willen hen geen kwaad doen. En u ook niet. U moet alleen wel begrijpen hoe ernstig deze situatie is. We hebben slechts twee vragen, maar die zijn heel belangrijk. Hoe eerder u die beantwoordt, hoe eerder wij hier weg zijn. Klaar?’

Bridgeman knikte en liet zich weer in het kussen zakken.

‘Eerste vraag. U hebt overmorgen een afspraak met een journaliste. Waar is de informatie die u van plan bent haar te geven?’

‘Hoe weten jullie...’

‘Verspil onze tijd niet. Beantwoord de vraag.’

‘Oké, luister. Er is geen informatie. We gaan alleen een praatje maken.’

‘Geen enkele betrouwbare journalist zal een klokkenluider geloven zonder keihard bewijs.’

‘Klokkenluider? Daar heeft het helemaal niets mee te maken. Ze is verslaggeefster van een lokaal weekkrantje in Akron, Ohio. Daar ben ik geboren. Het artikel gaat over mijn hartinfarct. Mijn

herstel. Volgens de artsen is het een wonder. De mensen thuis willen daarover lezen. Ze zeggen dat ik een inspirerend voorbeeld voor anderen ben.'

'Hartinfarct? Daar blijft u bij? Terwijl er een veel groter verhaal speelt?'

'Welk groter verhaal?'

De vrouw boog zich naar hem toe. 'Keith, we weten wat je hebt gedaan. Alles wat je hebt gedaan. Drieëntwintig jaar geleden. December 1969.'

'December '69? Hoe weten jullie...? Wie zijn jullie?'

'Over wie we zijn, hebben we het straks nog wel. Nu moet je ons vertellen wat voor informatie je aan die verslaggeefster uit Akron gaat geven.'

'Helemaal géén informatie. Ik ga haar over mijn herstel vertellen. Dat is alles. Ik zal nooit met iemand over december '69 praten. Over waarom we daar waren. Wat we er deden en wat er is gebeurd. Met niemand. Dat heb ik gezworen en ik hou me aan mijn woord. Zelfs mijn vrouw heeft het nooit geweten.'

'Dus er liggen geen documenten of aantekeningen in deze kamer verborgen?'

'Natuurlijk niet.'

'Dan vind je het vast niet erg als ik even rondkijk.'

De vrouw wachtte niet op zijn antwoord. Ze begon met de smalle kast naast het bed. Ze opende de deur en rommelde tussen Bridgemans reservepyjama's, boeken en tijdschriften. Daarna doorzocht ze een leren tas op de vloer bij de deur. Er zat een stel kleren in. Verder niets. Vervolgens controleerde ze de badkamer. Ook daar niets bijzonders. Ze liep naar het midden van de kamer en zette haar handen in haar zij. 'Nog maar één plek waar ik moet kijken. Het bed.'

Bridgeman verroerde zich niet.

'Doe het voor je dochter. En je kleindochter. Vooruit. Ik ben zo klaar.'

Bridgeman voelde zijn hartslag weer versnellen. Hij kneep even zijn ogen dicht, ademde in en deed zijn best te ontspannen. Toen

duwde hij het laken van zich af, zwaaide zijn benen over de rand van het bed en zette zijn voeten op de grond. Hij keek de vrouw op de stoel aan. ‘Mag ik in elk geval gaan zitten? Ik ben een stuk ouder dan jij. Ik sta al met één been in het graf.’

De vrouw stak de vinger met het klemmetje omhoog. ‘Sorry. De kabel is te kort, dus ik kan nergens anders heen. Als je wilt zitten, doe je dat maar op de vensterbank.’

Bridgeman draaide zich om, keek naar de vensterbank en overwoog erop te gaan zitten. Maar het was al erg genoeg dat hij moest doen wat de andere vrouw hem opdroeg, dus hij besloot er gewoon tegenaan te leunen. Hij keek toe terwijl de vrouw het bed doorzocht. Weer vond ze niets.

‘Geloof je me nu?’ zei Bridgeman.

De vrouw haalde een vel papier uit haar zak en gaf het hem. Er stond een rijtje namen op. Zes stuks, geschreven in een beverig, klein handschrift. Een van de namen was die van Bridgeman. Hij herkende ook de andere vijf. Varinder Singh. Geoffrey Brown. Michael Rymer. Charlie Adam. Neville Pritchard. Onder de laatste naam stond een vraagteken.

De vrouw zei: ‘Er ontbreekt een naam. Van wie?’

Bridgemans hart raasde niet meer. Het leek nu gevuld met slijk. Alsof het de kracht niet had om het bloed door zijn aderen te pompen. Hij kon de vraag niet beantwoorden. Dat zou betekenen dat hij zijn eed brak. Hij had gezworen nooit ook maar een enkel detail te onthullen. Net als de anderen, drieëntwintig jaar geleden, toen duidelijk werd wat ze hadden gedaan. En de ontbrekende naam was van de onbetrouwbaarste persoon van de groep. Het was voor iedereen beter als die niet terugkwam op de lijst.

De vrouw gaf Bridgeman nog een foto. Weer een opname van zijn dochter en kleindochter, deze keer terwijl ze overstaken op een zebrapad. De foto was gemaakt vanuit een auto.

Bridgeman probeerde uit alle macht zijn ademhaling onder controle te krijgen. De vrouw wilde alleen maar een naam. Wat voor kwaad kon het als hij haar die gaf? Veel, wist hij.

‘Een bonusvraag,’ zei de vrouw. ‘Wat gebeurt er morgen? Of

overmorgen? Is de bestuurder dronken? Doet zijn rem het niet?’

‘Buck,’ zei Bridgeman. ‘De ontbrekende naam. Owen Buck.’

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Buck is dood. Hij is een maand geleden aan kanker overleden. Vlak nadat hij dat lijstje schreef. Dus zijn naam zoeken we in ieder geval niet. Hij zei dat er een achtste naam was. Hij wist niet welke, maar hij was ervan overtuigd dat een van jullie het wel wist.’

Bridgeman gaf geen antwoord. Hij deed zijn best om wijs te worden uit de informatie. Bucks geweten moest hem parten hebben gespeeld. Hij zat altijd te mompelen dat hij iets stoms zou doen. Maar dat verklaarde niet waarom hij deze vrouw had verteld dat er nóg een naam was. Misschien was hij niet goed meer bij zijn verstand geweest. Misschien hadden de kankermedicijnen zijn hersenen aangetast.

‘Stel dat de bestuurder niet oplet?’ zei de vrouw. ‘Dat hij achter het stuur in slaap is gevallen?’

‘Het zou kunnen dat er nog een naam is.’ Bridgeman kneep zijn ogen dicht. ‘Het is mogelijk dat een van de anderen ervan weet. Maar ik niet. Ik geloof niet dat er nog een naam is.’

De vrouw zei: ‘Misschien zal er genoeg over zijn van uw kleindochter om te begraven. Misschien ook niet.’

Bridgeman hapte naar lucht. ‘Doe het niet. Alsjeblieft. Ik weet het echt niet. Ik zweer het. Ik heb jullie Bucks naam gegeven. Ik wist niet dat hij dood was. Ik lag hier. Niemand heeft het me verteld. En als ik wist dat er nog een andere naam was, zou ik jullie die geven. Maar ik weet verder niets. Dus ik kan jullie niets vertellen.’

‘Dat kun je wel. Je hoeft het niet te zeggen. Je kunt hetzelfde doen als Buck. Schrijf het op. Hij heeft me zes namen gegeven. Ik heb er van jou nog maar één nodig.’

Ze haalde een pen uit haar jaszak en stak hem die toe. Bridgeman keek er even naar, pakte hem toen aan en schreef ‘Owen Buck’ bovenaan de lijst.

‘Dat is de enige naam die ik weet. Ik zweer het,’ zei hij.

‘Heb je ooit een doodskest voor een kind gezien, Keith?’ vroeg

de vrouw. ‘Want als dat niet zo is, kun jij je volgens mij met geen mogelijkheid voorstellen hoe klein zo’n kist eruitziet. Vooral naast de kist van een normaal formaat, waarin je dochter ligt.’

Bridgemans knieën begonnen te knikken. Hij zag eruit alsof hij elk moment onderuit kon gaan.

De stem van de vrouw werd milder. ‘Toe nou. Eén naam. En je redt twee levens. Waar wacht je nog op?’

Bridgeman zakte in elkaar. ‘Buck had het mis. Er is geen andere naam. Niet dat ik weet. Ik heb daar drie jaar gezeten. Ik heb nooit gehoord dat er nog iemand anders aan boord is gekomen.’

De vrouw keek Bridgeman tien lange seconden aan en haalde toen haar schouders op. Ze pakte de pen en het vel papier van hem aan en stopte ze terug in haar zak. ‘Volgens mij zijn we hier klaar.’ Ze stak haar hand uit en voelde aan Bridgemans voorhoofd. ‘Wacht even. Dat voelt niet best. Ik zal het raam voor je opendoen. Van een beetje frisse lucht zul je opknappen. Ik wil je zo niet achterlaten.’

‘Dat kan niet,’ zei Bridgeman. ‘De ramen in dit ziekenhuis kunnen niet open.’

‘Dit raam wel.’ De vrouw boog zich langs Bridgeman naar voren, duwde tegen de hendel en het raam zwaaide wijd open. Toen haalde ze onder de kraag van haar operatiehemd een kettinkje tevoorschijn en trok dat over haar hoofd. De sleutel van het raam hing eraan. ‘Hier.’ Ze liet het kettinkje in de borstzak van zijn pyjamajasje vallen. ‘Een cadeautje. Zodat je ons niet vergeet, want je zult ons nooit meer zien. Zoals beloofd. Maar nog één ding voordat we gaan. Je vroeg ons wie we waren.’ De vrouw ging wat rechter staan. ‘Mijn naam is Roberta Sanson.’

De vrouw met het klemmetje op haar vinger stond op van de stoel. ‘En ik ben haar zus. Veronica Sanson. Onze vader heette Morgan Sanson. Het is belangrijk dat je dat weet.’

Morgan Sanson. De naam was een echo uit het verleden. Een onwelkome echo. Vier lettergrepen die hij had gehoopt nooit meer te zullen horen. Het duurde een fractie van een seconde voor het belang ervan tot hem doordrong, toen zette Bridgeman zich tegen

de muur af. Hij probeerde langs Roberta Sanson te rennen, maar hij maakte geen schijn van kans. Hij was te zwak. De ruimte was te beperkt. En de zussen waren te gemotiveerd. Roberta stapte opzij en versperde hem de weg. Toen pakte ze hem met beide handen bij zijn schouders en duwde hem achteruit tegen de vensterbank. Ze keek of hij midden voor het open raam stond. Veronica bukte en pakte zijn benen vast, net boven de enkels. Ze kwam overeind en Roberta duwde. Bridgeman trapte, kronkelde en sloeg om zich heen.

Roberta en Veronica duwden nog een keer. Nog twee keer, om er zeker van te zijn dat er geen ruimte bleef voor vergissingen. De rest lieten ze over aan de zwaartekracht.

Jack Reacher was nooit eerder op legerbasis Rock Island Arsenal in Illinois geweest, maar hij was de tweede rechercheur van de militaire politie die er in veertien dagen tijd naartoe werd gestuurd. Het eerste bezoek was in reactie op een melding over ontbrekende MI6's, die onjuist bleek te zijn. Reacher was als laatste bij de eenheid gekomen, na zijn degradatie van majoor tot kapitein, dus kreeg hij een minder interessante zaak toegewezen. Geknoei met inventaris.

De sergeant die de klacht had ingediend wachtte Reacher bij de hoofdingang op. Ze scheelden misschien tien jaar en waren ongeveer even lang, pakweg een meter vijfennegentig. Maar terwijl Reacher zwaar en breed was, had de oudere man weinig vlees op zijn botten, een bleke huid en een erg smal gezicht. Hij kon niet meer dan tachtig kilo wegen. Ruim vijftwintig minder dan Reacher. Zijn uniform slobberde om zijn schouders, waardoor Reacher zich afvroeg of de man wel helemaal gezond was.

Nadat ze de gebruikelijke beleefdheden hadden uitgewisseld, ging de sergeant hem voor naar schietbaan E, vlak bij de westelijke grens van de basis. Hij deed de zware stalen deur achter hen op slot en liep naar een plank aan de muur ertegenover. Daar lagen zes MI6's op, netjes naast elkaar, de mondingen van hen af gericht, de kolven naar rechts. De wapens waren niet nieuw. Ze hadden al een hele tijd dienst gedaan. Dat was duidelijk. Maar ze waren goed onderhouden. Onlangs nog schoongemaakt. Niet verwaarloosd of beschadigd. Er waren geen duidelijke signalen of zichtbare tekenen dat er iets mis mee was.

Reacher pakte het tweede wapen van links op. Hij controleerde of de kamer leeg was, inspecteerde het wapen op defecten en schoof er toen een magazijn in. Hij liep naar de andere kant van de schietbaan. Koos voor semiautomatisch. Haalde adem en hield zijn adem in. Wachtte tot na de volgende hartslag en haalde de trekker over. Honderd meter verderop explodeerde de rode ster op de helm van het doelwit. Reacher liet het wapen zakken en keek naar de sergeant. Het gezicht van de man verried niets. Geen verbazing. Geen teleurstelling. Reacher schoot nog vijf keer. Snel achter elkaar. Scherpe knallen werden door de muren weerkaatst. Lege patroonhulzen kletterden op de cementvloer. Er was een nette 'T' in de borst van het doelwit geschoten. Schieten volgens het boekje. Niets duidde op problemen met het wapen. En nog steeds geen reactie van de sergeant.

Reacher wees naar het magazijn. 'Hoeveel?'

De sergeant antwoordde: 'Zestien.'

'Vietnam?'

'Drie detacheringen. Niet één keer geweigerd. Als het niet kapot is...'

Reacher schoof de vuurregelaar in verticale stand. Volautomatisch. Het wapen was een oud model, van vóór er een drieschots burst-stand was. Hij richtte midden op het lijf van het doelwit en oefende meer druk uit op de trekker. Het groene plastic lijf had aan flarden geweest moeten zijn. De tien resterende kogels hadden er in minder dan een seconde doorheen moeten gaan. Maar er gebeurde niets. Omdat de trekker niet in beweging te krijgen was. Reacher schakelde terug naar semiautomatisch en richtte op het gezicht van het doelwit. De ruwe contouren van wat de neus moest voorstellen scheurden door de inslag in tweeën. Reacher schakelde opnieuw naar volautomatisch. Weer gebeurde er niets. Er was geen twijfel mogelijk. In die stand deed de trekker helemaal niets.

'Zijn ze allemaal zo?' vroeg hij.

De sergeant knikte. 'Allemaal. De hele kist.'

Reacher liep terug naar de plank en legde het wapen neer. Hij haalde het magazijn eruit, controleerde of de kamer leeg was,

duwde de borgpennen eruit, haalde de onder- en bovenkast uit elkaar en controleerde de binnenkant ervan. Toen zei hij: ‘De afmetingen van de ligplaats van de trekker kloppen niet. Er past geen secundaire tuimelaar in en er zijn maar twee gaatjes voor de pen- nen van het trekkermechanisme. Dat zouden er drie moeten zijn.’

‘Correct,’ zei de sergeant.

‘Dit is geen militair product. Iemand heeft het origineel ver- ruild voor een civiele versie. Dus werkt het wapen alleen semi- automatisch.’

‘Ik zie geen andere verklaring.’

‘Waar komen deze vandaan?’

De sergeant haalde zijn schouders op. ‘Administratieve fout. Ze hadden moeten worden opgestuurd voor vernietiging, maar er zijn twee kratten verwisseld en deze is per ongeluk hier terecht- gekomen.’

Reacher keek naar de wapens op de plank. ‘Zouden deze wor- den gezien als zijnde aan het eind van hun levensduur?’

De sergeant haalde weer zijn schouders op. ‘Dat zou ik niet denken. Als u het mij vraagt is de conditie acceptabel voor wa- pens die gewoonlijk in reserve zouden worden gehouden. Er viel niets ongewoons op toen de krat werd geopend. Pas toen er werd gemeld dat ze weigerden. Toen heb ik de eerste uit elkaar gehaald en ik zag het probleem meteen. Net als u.’

‘Wie beslist welke wapens worden vernietigd?’

‘Een speciaal team. Het is een specifieke en tijdelijke procedure. Hij loopt tot dusver een jaar. Een gevolg van Desert Storm. De oorlog was een prima gelegenheid voor eenheden om zich op- nieuw uit te rusten. Goederen die als gevolg daarvan als overtollig worden aangemerkt, komen terug uit de Golf en worden hierheen gestuurd ter evaluatie. Vuurwapens zijn onze verantwoordelijk- heid. We testen ze en geven ze een categorie. Groen: volledig bruik- baar, te behouden. Oranje: enigszins bruikbaar, te verkopen of toe te wijzen aan civiele programma’s voor wapenveiligheid. Dat geldt uiteraard niet voor volautomatische wapens. En Rood: niet bruikbaar, te vernietigen.’